

**ΟΜΙΛΙΑ ΕΙΣ ΤΡΑΠΕΖΑΝ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ
6 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2013**

Πανοσιολογιώτατε ἅγιε Καθηγούμενε τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ξενοφώντος, κ.
Ἀλέξιε,

Πανοσιολογιώτατε ἅγιε Καθηγούμενε τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μάνδρας τοῦ Κυρίου
Παντοκράτορος, κ. Γαβριήλ,

Ἐσοχώτατε Πολιτικὴ Διοικητὰ τοῦ Ἁγιωνύμου Ὁρους, κ. Ἀρίστε Κασμίρογλου,
Τιμιώτατοι Ἱερεῖς, Ἱερομόναχοι, Μονασταὶ καὶ Μιγάδες, παρεπιδημοῦντες ἐξ
ἄλλων Ἱερῶν Μονῶν καὶ Καθιδρυμάτων τοῦ Ἱεροῦ τούτου τόπου καὶ ἀλλαχοῦ,
Εὐλαβεστάτη ὁμήγυρις τῶν λαϊκῶν συμπανηγυριστῶν καὶ ὁμοτραπέζων.

Δόξαν καὶ αἶνον ἀναπέμπομεν εἰς τόν Τριαδικόν Θεόν, διότι ἠξίωσεν ἡμᾶς νά
γευθῶμεν κατὰ τήν μόλις πρό ὀλίγου περατωθεῖσαν Ἱεράν Ἀγρυπνίαν ἐπὶ τῇ
Δεσποτικῇ ἑορτῇ τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεταμορφώσεως, ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον, ὅσα
ὑμεῖς, σεβαστοὶ πατέρες, πλουσίως ἀπολαμβάνετε ἐν τῇ καθ' ἡμέραν βιοτῇ καὶ
ἀναστροφῇ σας μετὰ τοῦ ἐρωμένου Κυρίου, μανθάνοντες νά ἀκολουθῆτε τόν
βηματισμόν τῶν Ἁγίων, τὰ ἴχνη τῆς σωτηριώδους ὁδοῦ καὶ τήν πορείαν τῆς
χρηστότητος Αὐτοῦ.

Ἅγιε Καθηγούμενε, (ἀναφέρεστε στόν Παντοκρατορινό) τιμιωτάτη τῶν
μοναστῶν χορεία,

Πρέπει νά θεωρῆτε ἑαυτοὺς προνομιούχους, διότι, τοῦτο μέν, πολιτεύεσθε
καὶ ἀσκεῖσθε ἐντός τοῦ εὐλογημένου καὶ ἡγιασμένου τόπου τῆς Θεοτόκου, τοῦ
ἱεροῦ κλήρου Της, τοῦ πολυκάρπου λειμῶνος Της, τοῦ Θεοτοκοβαδίστου Ὁρους.
Τοῦτο δέ, διότι Κύριος ὁ Θεός ἠυδόκησεν νά ἐγκαταβιοῖτε εἰς τήν περίβλεπτον
Μάνδραν τοῦ Παντοκράτορος, νά ἀγωνίζησθε, ὡς ἐπὶ τὰς ρίζας ἐνός ἄλλου Θαβώρ,
τόν ἀγῶνα τόν καλόν, τόν δρόμον τῆς ἀρετῆς καὶ τήν κλίμακα τῆς θεώσεως, νά
ἀποκτᾶτε τήν ἐμπειρίαν τῆς ἀκτίστου χάριτος τοῦ Θεοῦ. Καί εἶναι πράγματι πολλοί
«τῶν ὧδε ἐστηκότων, οἵτινες οὐκ ἐγεύσαντο θανάτου ἕως οὔ εἶδον τήν βασιλείαν
τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει» (Μάρκ. θ,1). Καί ἔγιναν μέτοχοι τοῦ ἀκτίστου
φωτός, τῆς Θαβωρείου λάμπσεως, τοῦ νοητοῦ καὶ ὑπεραισθητοῦ ἡλίου, τοῦ
καλουμένου ὑπό τῶν Πατέρων «ὑπέρφωτος γνόφος», κατὰ τό μέτρον τῆς
καθαρότητός τους ἀλλά καὶ τῆς εὐδοκίας τοῦ Θεοῦ.

«Στούς ἁγίους μοναχοὺς ὀφείλεται ὁ πλοῦτος τῆς ἐμπειρίας καὶ τῆς
θεολογίας τοῦ Ἀκτίστου Φωτός. Ἀπό τοὺς λόγους ἁγίων μοναχῶν, παλαιῶν καὶ
νέων, οἱ ὁποῖοι διαπραγματεύονται τήν περί Ἀκτίστου Φωτός πίστι τῆς Ἐκκλησίας,

διαπιστοῦται ὅτι στόν χῶρο τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ ἐβιώθη ἡ ἐμπειρία τοῦ Ἀκτίστου Φωτός καί διετυπώθη ἡ περί αὐτοῦ θεολογία. Πολλοί μοναχοί διά μέσου τῶν ἀγώνων ἔπαθαν τήν θέωση καί ἀξιώθηκαν τῆς θεάς τοῦ Ἀκτίστου Φωτός. Ὀλίγοι ὅμως ὠμίλησαν γι' αὐτήν, ὅπως ὁ ἅγιος Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος, ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης, ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καί οἱ λοιποὶ Πατέρες τῆς Φιλοκαλίας, καί στίς ἡμέρες μας ὁ π. Σωφρόνιος Σαχάρωφ, λέγει χαρακτηριστικά σύγχρονος Ἀγιορείτης Γέροντας.

Καί ἐνῶ κατά τό ἐορταζόμενον σήμερον γεγονός τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος ὁ Κύριός μας ἐπέλεξε μόνον τρεῖς Μαθητάς διά νά τοὺς ἀποκαλυφθῆ ἕν δόξη, ἕκαστος ἐξ ὑμῶν, ἀγαπητοὶ πατέρες καί ἀδελφοί ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, δύναται νά γευθῆ διά νοερῶν καί αἰσθητῶν ὀφθαλμῶν αὐτήν ταύτην τήν δόξαν τοῦ Μεταμορφωθέντος Χριστοῦ, τά λευκά ἱμάτια Αὐτοῦ, τήν, ὡς ἡλιακόν δίσκον ἀπαστρέπτουσιν, τιμιωτάτην κεφαλὴν Του, νά ἀναγνωρίσῃ τόν Θεόν Τριαδικῶς καί νά προστρέξῃ εἰς Αὐτόν ὄχι μόνον ὡς εἰς τόν Κύριον τῆς Δόξης, ἀλλά καί τόν Κύριον ζώντων καί νεκρῶν, ἀφοῦ προηγουμένως θά ἔχη καθαρθῆ ψυχικῶς καί σωματικῶς, μεταμορφωθείς καί ἀλλοιωθεῖς τήν κρείττονα ἀλλοίωσιν καθ' ἑαυτόν.

Ἐντός τοῦ σκότους πού ἐπικρατεῖ εἰς τὰς ἡμέρας μας, τοῦ ψύχους καί τῆς ὀδύνης, τῆς ἀπελπησίας καί τῶν ἀδιεξόδων, τό Θαβώρειον Φῶς δίδει μίαν ἄλλην διάστασιν εἰς τό γένος τῶν βροτῶν, ὑπενθυμίζον τόν αἰώνιον καί οὐράνιον προορισμόν τους, τήν δυνατότητα τῆς θεάς τοῦ Θεοῦ ἀπ' αὐτόν ἐδῶ τόν κόσμον, τῆς καταστάσεως τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, πού θά ἔχη κεντρικόν ἄξονα τό φωτεινῶδες πρόσωπόν Του, εἰς τό βαθύτατον εἶναι τοῦ ἐξαιρέτως μελανομόρφου καί θλιμμένου συγχρόνου ἀνθρώπου.

Εἶναι γνωστόν, ὅτι Μεταμορφούμενος ὁ Κύριός μας δέν προσέλαβεν κάτι τό ὁποῖον ἕως τότε δέν εἶχεν, οὔτε μετεβλήθη εἰς κάτι πού δέν ἦταν, ἀλλ' ἐφάνέρωσεν εἰς τοὺς Μαθητάς Του ἀκριβῶς αὐτό τό ὁποῖον ἦταν, καί μάλιστα ἐν μόνον μέρος του. Λέγει χαρακτηριστικῶς ὁ ἅγ. Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «οὐχ ὁ οὐκ ἦν προσλαβόμενος, οὐδέ εἰς ὅπερ οὐκ ἦν μεταβαλλόμενος, ἀλλ' ὅπερ ἦν τοῖς οικείοις μαθηταῖς ἐκφαινόμενος». Εἰς τήν θείαν Μεταμόρφωσιν τίποτε δέν προστίθεται εἰς τόν Χριστόν ἀλλά καί τίποτε δέν ἀφαιρεῖται, οἱ μαθηταὶ ὅμως ἠξιώθησαν νά ἰδοῦν τήν θεουργίαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τοῦ Χριστοῦ, ἀκριβῶς διότι μετεμορφώθησαν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, ὅπως χαρακτηριστικά ἀναφέρει σύγχρονος Ἱεράρχης τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἅγιοι Καθηγούμενοι, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

Τό γεγονός πού ἐορτάζομεν σήμερον συνέβη τεσσαράκοντα ἡμέρας πρὶν ἀπό τό Πάθος τοῦ Κυρίου, προκειμένου νά στηριχθοῦν εἰς τήν πίστιν των οἱ μαθηταὶ καί νά μὴν κλονισθοῦν, ὅταν θά Τόν ἔβλεπαν ἐπάνω εἰς τόν Σταυρόν. Σήμερον, κατά τοὺς ἀποκαλυπτικούς τούτους χρόνους, εἰς ἕναν κοσμον ὁ ὁποῖος ἀναζητᾷ ἐμπειρίας καί βιώματα λυτρωτικά, ἡ ἐορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως στέλνει ἕνα μήνυμα καί μίαν ἀποκάλυψιν. Μᾶς δείχνει τί ἀκριβῶς καί ποῖα εἶναι ἡ Ἐκκλησία,

ποῖος ὁ ρόλος Της διὰ τὴν ὑπαρξιν καὶ τὴν ζωὴν τῶν πιστῶν. Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀνήκουν ὄχι μόνον οἱ Προφῆται καὶ οἱ Ἀπόστολοι οἱ ὁποῖοι ἔλαβον μέρος εἰς τὸ θαῦμα αὐτό, ἀλλὰ καὶ ἀνά τοὺς αἰῶνας, ὅσοι δέχονται τὴν Ἀποκαλυπτικὴν τους θεολογίαν καὶ ἀγωνίζονται νὰ κατευθύνουν τὴν προσωπικὴν τους ζωὴν εἰς αὐτὴν τὴν προοπτικὴν. Τὸ ἔργο τῶν ποιμένων καὶ ἡ ἄσκησις τῶν μοναχῶν, τὸ κήρυγμα καὶ ἡ κατὰ Θεὸν πολιτεία τῆς χριστιανικῆς ζωῆς εἰδωλοποιοῦνται καὶ δαιμονοποιοῦνται ὅταν γίνουν αὐτοσκοπός, ὅταν ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸν ὑψηλὸν στόχον τους, πού δέν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν θέωσιν τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ Θεία Κοινωνία καὶ Ἀναστροφή εἶναι τὸ ζητούμενον καὶ τὸ ποθούμενον· δέν ἀρκεῖ νὰ εἴμεθα καλοὶ ἄνθρωποι, ἢ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ ἀλλὰ καλούμεθα νὰ γίνωμεν θεοὶ κατὰ χάριν.

Αὐτὴν τὴν μακαρίαν κατάστασιν τῆς Θείας εὐφροσύνης καὶ μεθέξεως εἶθε πάντες ἡμεῖς νὰ ἀπολαύσωμεν ἀπὸ τῆσδε τῆς ζωῆς καὶ νὰ καταξιωθῶμεν τὴν πληρότητά της εἰς τὴν ἐρχομένην παρουσίαν τοῦ Κυρίου. Ἀμήν.

Ἅγιε Καθηγούμενε, οἱ εὐχαριστίες καὶ οἱ ὀφειλές μας πρὸς τὸ προσφιλέστατον πρόσωπόν σας εἶναι ὑπέρμετροι, διὰ τὴν εὐγενῆ πρόσκλησίν σας ὅπως εὐρεθῶμεν ἐν μέσῳ ὑμῶν καὶ προστῶμεν τῆς Κυριωνύμου ταύτης Πανηγύρεως. Χάριν εἰς ὑμᾶς διεπιστώσαμεν, διὰ μίαν εἰσέτι φοράν, τὴν πτωχείαν καὶ ἀδυναμίαν μας, ὡς καὶ τὸν ἀδαπάνητον πλοῦτον καὶ τὸν ἀκένωτον θησαυρόν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ λατρείας μας.

Αἰσθανόμεθα ὡσαύτως ἱεράν τὴν ὑποχρέωσιν αὐτὴν τὴν ὥραν νὰ ἐκφράσωμεν καρδιακὰς εὐχαριστίας εἰς τοὺς καληκελάδους ἱεροψάλτας, οἱ ὁποῖοι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός ἀκουράστως καὶ θεουργῶς ἔμελψαν τοὺς ὕμνους, ἔτερψαν τὰ ὦτα καὶ τὴν καρδίαν μας καὶ μᾶς ἐχειραγώγησαν εἰς τὴν τοῦ Ὁρους Θαβώρ ἀνάβασίν μας.

Τοὺς πεπαιδευμένους Ἐκκλησιαστικούς, τὸν μετρημένον Κανονάρχην, τὸν ἔμπειρον Τυπικάρην, τοὺς ἀξιόους μαγείρους οἱ ὁποῖοι τοσοῦτον παρηγορητικῶς καὶ ἀβραμιαίως μᾶς ἐπαραμύθησαν, τοὺς διακονητάς τῆς Τραπέζης, τὸν φιλόξενον Ἀρχοντάρην, τοὺς θεοσεβεῖς προσκυνητάς καὶ πάντας ὅσους συνετέλεσαν, ὥστε νὰ γευθῶμεν καὶ χορτασθῶμεν πνευματικῶς καὶ ὑλικῶς. Εὐχαριστοῦμεν ἅπαντας.